

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 110.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366338384/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Sagde jeg det ikke nok, at der vilde komme Liig ud af Huset inden Aaret var omme« – sagde den gamle Brodkone paa Hjørnet til sin Datter, da, tre Dage efter, en smuk sort Kiste, med Passer og Vinkelmaal over Kors paa Laaget, bares ud af Snedker Frants's Huus. Den var ledsaget af Frants og det hele hæderlige Snedkerlaug, alle i sorte Klæder og med deres Kaarder ved Siden.

»Det skal jo være den gamle Snedkermester Flok, som nu først bliver virkelig begravet – sagde Brodkonens Datter – saa var det dog virkelig hans Been, man fandt under Træer i Naboens Hauge?«

»Ja, det har jo den unge Mester Frants beviist for Rettens« – tog en Fiskerkone Ordet, idet hun satte sin Kurv ned paa Fortouget og satte sig paa Hænken, for i Magelighed at betragte Liigfølget. – »See, der gaar han den unge smukke Mester – vedblev hun – nu kan man dog for Fremtiden tjene en Skillingspenge hos ham, siden Huus og Gods er hans, og den gamle gjerrige Stork faaer en lang Næse.«

»Og maaskee en lang Hals med – sagde Kjældermændene – hvis det ellers er sandt hvad man siger, at han hemmelig har taget den ærlige Mester Flok af Dage.«

»Det har jeg længe tænkt, at den Karl blev hængt engang – sagde Brodkonen – han kjøbte jo aldrig for to Skillings Brød hos mig uden han vilde have for den tredie i Tilgift.«

»Havde man kun fat paa ham – sagde Kjældermændene – i tre Dage har Ingen seet ham i Byen.«

Juleaften sad en lille lykkelig Familie i Snedkermester Floks forrige Huus ved Kanalen. Barnet sad sundt og friskt paa den skønne Moders Skjød, og den unge Mester Frants fyldte glad og stille det gamle Familiebæger med Vin. »En lykkelig Juul, min Johanne! – sagde han rørt – det saae det ikke ud til for fjorten Dage siden. Nu sidde vi som velhavende unge Folk her i vort eget lille Huus, ligesom din gode salig Farbroder havde tiltænkt os det. Nu behøver jeg ikke meer at hamre Liigkister sammen ved Midnat, men kan gjøre smukke Stole og Komoder til lykkelige nygifte Folk, kan holde Svende og Drengene i Værkstedet og have en glad Aften ved hver Høitid. Og nu har du Fred, gamle Mester! – føiede han høitidelig til og saae hen til Stolen i Kakkelvnskrogen, ligesom han sad der endnu – du har taget For-

bandelsen fra Huset og givet os din Velsignelse; derfor skal din Ihukommelse være velsignet blandt os. Gud gave dig en salig Opstandelse!»

Pulterkammerdøren havde Frants ladet tilmure og han lod Værkstedet blive som det var i den gamle Mesters Tid. Den indridsede Skrift paa Muren havde han ladet overhvide og den var ikke kommen mere til syne.

Da han nu næste Gang gik over Lange-Bro og kom forbi de Druknedes Dødningshuus, gik han rolig hen til Vinduet og sagde ved sig selv: nu kan du gjerne see derind; gamle Mester Flok ligger der dog ikke og venter paa sin Kiste. Men forfærdet foer han tilbage; thi et blaat opsvulmet Dødningsansigt stirrede ham med opspilede Øine imøde, og han kjendte i de afskyelige fordreiede Træk den forsvundne Storrs skrækkelige Morderansigt.

»Selv har du da givet dig det Endeligt, som du paaloi min myrdede uskyldige Mester – sagde Frants – Intet Menneske savner dig i Verden uden Bøddelen, hvis Øxe du undveeg. Dog begravet skal du blive. Din Kiste har jeg høvlet paa, da du lagde Planen til at lægge mig i Graven. Gud være din syndige Sjæl naadig!»

Frants lod ham i Stilhed begrave og gav ham den Kiste, han havde troet var til ham selv, da han for faa Uger siden stod modløs i sit Værksted og saae ingen Redning i sin store Nød og Jammer.

Lykke og Velsignelse syntes nu ret at have hjemme i hans Huus og være med ham i al hans Gjeruing. Den gamle Mesters Bibel kom ofte ned fra Hylden og busvalede det stille fromme Ægtepar med de evige Fortættelser, medens den tillige mindede dem om, at al denne Verdens Lykke og Glæde dog var forgængelig. Kom en Provestund da imellem blandt de gode Dage, og blev det stundom ogsaa de Lykkeliges Lod at sørge ved en kjær Vens Bortgang eller vaage en kummerfuld Nat ved et elsket Barns Sygeleie, saa forsagede de dog ikke, men rakte hinanden kjærlig Haanden over Bibelen og haabede. Naar da Vægteren sang:

Hjelp os, o Jesu kjære,
vort Kors i Verden her
taalmodelig at bære!
der er ei Frelser fleer –